

Róma megalapozza a látomást – Tizenkettedik szám

A prófécia hármaskörének alkalmazása: a pusztító utálatosság és az utolsó napokra szóló figyelmeztetés a menekülésre

Jeff Pippenger
2024-08-31

A pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólt, jel azoknak a keresztényeknek, akiknek három különböző korszakban menekülniük kell. A jeruzsálemi keresztények akkor menekültek el, amikor Kr. u. 66-ban meglátták, hogy a római hadseregek hadijelvényei körülveszik Jeruzsálemet. Az ötödik század végi és a hatodik század eleji keresztények a pusztába menekültek, amikor meglátták a bűn emberét Isten templomában, amint azt hirdette, hogy ő Isten. 1888-ban vasárnapi törvények sora került az Egyesült Államok Kongresszusa elé Blair szenátor által. Ezeket a törvényjavaslatokat Blair-törvényjavaslatoknak nevezték, és arra irányuló kísérletet jelentettek, hogy a vasárnapot a nemzeti istentisztelet napjaként határozzák meg. A vasárnap megszentelése a fenevad bélyege, a pápai hatalom ismertetőjele, és az Egyesült Államok alkotmánya közvetlenül ellene mond annak, hogy a nemzeti vallás érvényesítését az Egyesült Államok polgárai számára próbaként alkalmazzák.

Éppen ez a tény marad ki abból a hibás alkalmazásból, amely az Egyesült Államokat a modern Rómával azonosítja. A prófécia hármaskörének alkalmazásának sajátos szabályai vannak, amelyek irányítják annak alkalmazását. E szabályok szerint az első beteljesedés prófétai jellemzőit a második beteljesedés prófétai jellemzőivel együtt kell figyelembe venni ahhoz, hogy megállapíthatók legyenek a harmadik beteljesedés prófétai jellemzői.

A menekülésre intő figyelmeztetés egy közelgő üldözés elől való menekülésre szóló figyelmeztetés. Krisztus korában az üldözés Jeruzsálemnek és a templomnak Kr. u. 70-ben bekövetkezett pusztulása volt. E közeledő üldözés figyelmeztető jele Kr. u. 66-ban adatott. Az V. század végén és a VI. század elején adott menekülésre szóló figyelmeztetést Pál úgy azonosította, mint a prófétai Pergámum hitehagyásának felismerését, amely a pogány Rómát jelképezte. Előbb be kellett következnie a hitehagyásnak, hogy a bűn embere, aki Istenként hirdeti magát, nyilvánvalóvá legyen. Az 538-hoz közeledő történelemben a pogány Róma, amely visszatartott, vagy ahogyan Pál mondta, „visszatartja”, eltávolított; és amint Pergámum hitehagyása bekövetkezett, megérkezett a menekülés jele, és arra indította a hűségeseket, hogy elszakadjanak a pápai egyház közösségétől. Azután 538-ban, az orléans-i zsinaton a pápai hatalom vasárnaptörvényt hozott, és kezdetét vette a pápai üldözés ezerkétszázhatvan éve.

Az első két tanú világosan azonosítja, hogy a Krisztus által adott menekülésre vonatkozó figyelmeztetés harmadik beteljesedése megelőzte a tényleges üldözést. Jeruzsálem pusztulása pontosan három és fél évvel azután következett be, hogy Kr. u. 66-ban Cestius ostroma megkezdődött, így a keresztényeknek lehetőségük nyílt előre elmenekülni a második ostrom

borzalmaitól, amelyet Titus indított meg, és amely a templom és a város pusztulásával zárult. Az 538. évet megelőzően a keresztények elkülönültek a pápai Róma egyházától, és prófétai értelemben a pusztába menekültek, amely a lelki Jeruzsálem pusztulását jelképezi.

De a templomon kívül levő pitvart hagyd ki, és meg ne mérd; mert a pogányoknak adatott, és a szent várost tapodják negyvenkét hónapig. És hatalmat adok az én két tanúmnak, és prófétálni fognak ezerkétszázhatvan napig, zsákruhába öltözve. Jelenések 11:2, 3.

A menekülésre intő figyelmeztetés mindkét szemléltetésében a figyelmeztetés megelőzi az üldöztetést, és az üldöztetést Róma jelképezi, akár pogány, akár pápai formájában, amint eltapossa Jeruzsálemet, akár szó szerinti, akár lelki értelemben. A Hetednap Adventisták számára a menekülésre intő figyelmeztetés az 1888-as Blair-törvényjavaslat volt. Az első beteljesedés során, a pogány Róma történetében, a keresztényeknek Jeruzsálemből kellett elmenekülniük, a pápai Róma beteljesedésekor pedig a keresztények a pusztába menekültek. Az adventizmus számára a figyelmeztetés az volt, hogy vidékre meneküljenek.

„Most nincs itt az ideje annak, hogy Isten népe a világhoz ragaszkodjék, vagy oda gyűjtse kincsét. Nincs már messze az idő, amikor a korai tanítványokhoz hasonlóan nekünk is elhagyatott és magányos helyeken kell majd menedéket keresnünk. Miként Jeruzsálemnek a római seregek általi ostroma a júdeai keresztények számára a menekülés jele volt, úgy nemzetünk hatalomgyakorlása a pápai szombatot kikényszerítő rendeletben számunkra is figyelmeztetés lesz. Akkor jön el az ideje annak, hogy elhagyjuk a nagyvárosokat, előkészülve arra, hogy a kisebbeket is elhagyjuk, és visszavonult otthonokba költözzünk a hegyek között, elrejtett helyeken.” Bizonyágtételek, 5. kötet, 464.

„Nemzetünk hatalomátvétele a pápai szombat kikényszerítéséről szóló rendeletben intő jel lesz számunkra” — ez akkor teljesedett be, amikor a pusztító utálatosság, Márk szavaival összhangban, „ott állt, ahol nem volna szabad”. 1888-ban az Egyesült Államok Kongresszusa olyan törvényt fontolgatott, amely közvetlen ellentétben állt az Alkotmány egyik alapvető elemével, és azon a ponton a hetednap adventistáknak el kellett hagyniuk a városokat, és vidékre kellett költözniük.

„Egyetlen keresztény sem vészett el Jeruzsálem pusztulásában. Krisztus figyelmeztette tanítványait, és mindazok, akik hittek szavainak, figyelték a megígért jelet.... Késedelem nélkül biztonságos helyre menekültek — Pellába, Perea földjén, a Jordánon túlra.” A nagy küzdelem, 30.

A menekülésre figyelmeztető jelek közül az elsőnek a prófétai jellemzői a harmadik és végső beteljesedést képviselik. Időnként ezek a prófétai jellemzők a harmadik beteljesedésen belül kettős beteljesedést hoznak létre. Erre példa a három Illés. Illés vonala, amikor Jezábel, Ahábal és Baál prófétáival szembesült, egyesítve Keresztelő Jánosnak, a második Illésnek a jellemzőivel, amikor Heródiással, Heródeszel és Saloméval szembesült, megalapozza azt, hogy az utolsó napokban — mert a hármas alkalmazás harmadik és végső beteljesedése mindig az utolsó napokban van — Illés és János Isten népének két osztályát képviselik. Az egyik osztály, amelyet Illés képvisel, nem hal meg, a másik pedig, amelyet János képvisel, meghal. E két osztály a Jelenések könyve hetedik fejezetében is megjelenik mint a száznegyvennégyezer, akik nem halnak

meg, és a nagy sokaság, amely meghal.

A három Babilonban a prófétai üzenet egyik hasonló eleme az, hogy az első Babilont Nimród jelképezi, míg a második Babilont az első és az utolsó király, Nabukodonozor és Belsőaccar képviseli. Nabukodonozor azokat jelképezi Babilonban, akik megmenekülnek, Belsőaccar pedig azokat Babilonban, akik elvesznek.

Az utolsó napokban két vasárnapi törvény van, amelyek a bibliai prófécia tárgyát képezik. Az első a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény az Egyesült Államokban, a második pedig az a vasárnapi törvény, amelyet az egész világra rákényszerítenek. E két vasárnapi törvényt a pogány Róma vasárnapi törvénye előképezte, amikor Konstantin a 321. évben érvénybe léptette az első vasárnapi törvényt, amelyet a pápai Róma vasárnapi törvénye követett 538-ban. A pogány Róma egyike annak a több prófétai előképnek, amelyek az Egyesült Államokat vetítik előre, és a 321-es vasárnapi törvény az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényt jelképezi. Az 538-as pápai vasárnapi törvény azt a vasárnapi törvényt jelképezi, amelyet az egész világra kényszerítenek. Az a hibás nézet, amely szerint Dániel tizenegyedik fejezetében a rablók az Egyesült Államokat jelképezik, az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényt próbálja bizonyítékként felhasználni annak állítására, hogy az Egyesült Államokbeli vasárnapi törvény bizonyítja, hogy az Egyesült Államok a modern Róma, és figyelmen kívül hagyja, hogy van egy másik vasárnapi törvény is, amelyet a sárkány, a fenevad és a hamis próféta hármas szövetsége a világ minden nemzetére rákényszerít.

Ha az Egyesült Államokban hozott vasárnaptörvény az Egyesült Államokat azonosítja Modern Rómaként, akkor mit azonosít a világszintű vasárnaptörvény? A három Róma azt azonosítja, hogy a hármas természetű Modern Róma két különálló vasárnaptörvényt fog érvényesíteni. Az első az Egyesült Államokban lesz, amelynek előképe Konstantin 321-ben hozott vasárnaptörvénye volt, a második pedig az egész világra kiterjed, amint azt az 538-as pápai vasárnaptörvény előképezte. Az, hogy az Egyesült Államokban hozott vasárnaptörvényt a prófécia hármas alkalmazásának összefüggésében arra használják, hogy azt állítsák: a vasárnaptörvény bizonyítja, ki a Modern Róma, annyit jelent, mint figyelmen kívül hagyni azokat a prófétikus jellemzőket, amelyeket a pogány és a pápai Róma állapított meg. Az utolsó napokban két különálló vasárnaptörvény lesz, és egyik sem bizonyíték arra, hogy a nép rablói az Egyesült Államok. Amikor a pogány és a pápai Róma bizonyágtételét félremagyarázzák egy magánértelmezés alátámasztására, amint az jelenleg történik, az azt bizonyítja, hogy azok, akik a magánértelmezésüket igyekeznek fenntartani, nem értik a típus és az antitípus kapcsolatát.

A pogány Róma az Egyesült Államok előképe, és a pápai Róma a modern Rómát jelképezi. A prófécia hármas alkalmazásának e téves alkalmazásával, valamint azzal az állítással együtt, hogy amit tanítanak, az az „előkép és ellenkép” összefüggésébe van helyezve, együtt jár a másik tévedés is: „a pusztító utálatosság” meghatározása úgy, ahogyan az a prófécia hármas alkalmazásának összefüggésében van bemutatva.

Kr. u. 66-tól Kr. u. 70-ig két római hadvezér támadta meg Jeruzsálemet. Mindkét hadvezér, Cestius és Titus, ostrommal kezdte, de csak az egyik vonult vissza rövid időre az ostromtól, ami

gondviselészerűen lehetővé tette a keresztények menekülését. A keresztények Cestius első ostroma idején ismerték fel a menekülésre figyelmeztető jelt. Amikor Titus Kr. u. 70-ben megérkezett, hogy folytassa a Jeruzsálem elleni hadviselést, ostrommal kezdte, és nem hagyta abba, míg Jeruzsálem és a templom el nem pusztult. Jézus figyelmeztetése két lépést tartalmaz. Először a menekülés jele következik, azután pedig az üldöztetés. A figyelmeztetés V. és VI. századi beteljesedésében a keresztények 538 előtt elkülönültek a romlott római egyháztól, és azután megkezdődött az üldöztetés.

Pál teljesen világossá teszi, hogy az ókori Izráel minden feljegyzett története az utolsó napokban élők számára íratott meg, és hogy mindazok a történetek előképek voltak, jóllehet a görög „typos” szó, amely előképeket jelent, e igazság klasszikus kifejtésében „példák”-ként van fordítva.

Mindezek pedig példaképpen estek meg velük; és megíratottak a mi intésünkre, akikhez a világ vége érkezett. 1Korinthus 10:11.

Azok az események, amelyeket Pál a tizedik fejezetben e igazság összefüggésének megvilágítására felhasznál, nem az ősi Izráel igaz cselekvésének történetei voltak.

De sokukban Isten nem lelte kedvét; mert elhullottak a pusztában. Ezek pedig intő példáinkká lettek, hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat, miként azok is megkívánták. Se bálványimádók ne legyetek, amint némelyek azok közül; amint meg van írva: Leült a nép enni és inni, és felkelt játszani. Se paráználkodjunk, amint közülük némelyek paráználkodtak, és egy napon huszontháromezer ember esett el. Se Krisztust ne kísértsük, amint közülük némelyek kísértették, és elvesztek a kígyók miatt. 1 Korinthus 10:5–9.

A szent történelem feljegyzése Isten népének igazságosságáról és igazságtalanságáról egyaránt, ám bármelyik feljegyzésről legyen is szó, a történelem továbbra is előképe az utolsó napokban élő Isten népe számára. A minneapolis-i, 1888-as lázadás története az igazságtalanság feljegyzése, annak ellenére, amit az adventista történészek állítanak. A lázadás oly mélyreható volt, hogy Ellen White elhatározta, elhagyja az összejövetelt, és csak azért maradt, mert egy angyal közölte vele, hogy kötelessége maradni, és feljegyezni azt a lázadást, amely párhuzamban állt Kóré, Dátán és Abirám lázadásával Mózes történetében. Azon az összejövetelen alászállt a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala, de az általa hozott üzenetet elutasították.

Az a történet 2001. szeptember 11-ét jelképezte, amikor New York városának nagy épületeit ledöntötték. Az a történet magában foglalta az első vasárnaptörvény-javaslatot is, amelyet Blair szenátornak kellett volna benyújtania. Törekvései, hogy a vasárnapot a nemzeti istentisztelet napjaként érvényre juttassa, kudarcot vallottak, mégis egy olyan szent történelem részét képezték, amely az utolsó napokat jelképezte. Blair szenátor törvényjavaslata volt a figyelmeztetés a városokból való menekülésre. 1888 előtt, amikor White testvérnő a városokon kívüli élet szükségességéről beszélt, jövő időben szólt. Egy közeli jövőben bekövetkező időre mutatott, amikor Isten népének vidékre kell költöznie. 1888 után White testvérnő minden utalása a vidéki élet szükségességére tanácsát abba az összefüggésbe helyezte, hogy a vidéken való tartózkodás ideje már elérkezett. Blair 1888-as törvényjavaslata volt a vasárnap kikényszerítésének jele, amint Lukács fogalmazott, egy olyan helyen, ahol annak nem lett volna szabad lennie. A vasárnap

kikényszerítését nem volt szabad bevinni az Egyesült Államok Kongresszusába, mert ez az Alkotmány egyik elsődleges alapelvének megtagadását jelentette.

Az 1888-as történelmet azért jegyezték fel, hogy előképe legyen annak a prófétai történelemnek, amely 2001. szeptember 11-én kezdődött. Az 1888-as Blair-törvényjavaslat a 2001-es Patriot Act előképe volt. Ez volt az a figyelmeztetés, amely megelőzte a fenevad bélyegének tényleges kikényszerítését. Senkinek, aki Krisztust követi, nem volna szabad városban élnie 2001. szeptember 11. után. Ez volt az a prófétai ostrom, amely Isten népét menekülésre szólította. És amiképpen az utolsó napok prófétai mintájának tárgyát képező két vasárnapi törvény van, amelyeket a pogány és a pápai Róma vasárnapi törvényei szemléltetnek, mindkét vasárnapi törvényt megelőzi a figyelmeztetés a menekülésre.

Azok számára, akik magukat hetednapi adventistáknak vallják, prófétai értelemben a Patriot Actet úgy kellett felismerniük, mint annak jelét, hogy a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény előtt a városokból vidékre meneküljenek. Ugyanez a vasárnapi törvény volt a jel Isten másik nyája számára is, akik még Babilonban vannak, hogy a minden nemzetre ráerőltetendő vasárnapi kényszerintézkedés előtt meneküljenek ki Babilonból.

„Amikor Amerika, a vallásszabadság földje, a pápasággal egyesülve kényszeríti a lelkiismeretet, és arra szorítja az embereket, hogy tiszteletben részesítsék a hamis szombatot, akkor a földkerekség minden országának népét arra fogják vezetni, hogy az ő példáját kövesse.” Testimonies, 6. kötet, 18.

Amiképpen a három Illés hármasság alkalmazása megállapítja, hogy Isten népének két osztálya van az utolsó napokban, ugyanúgy Róma hármasság alkalmazása azonosítja, hogy két különálló vasárnapi törvény van. Azok, akik azt kívánják állítani, hogy az Egyesült Államok a te néped rablói, és ezért az Egyesült Államok prófétai szerepe állapítja meg a látomást, azt sugallják, hogy a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény az Egyesült Államokban az a pusztító utálatosság, amelyet Krisztus figyelmeztetésként azonosított az Ő népe számára, hogy meneküljenek az eljövendő üldözés elől. Nem ismerik fel a különbséget az ostrom között, amely a menekülésre figyelmeztető jel, és a második ostrom között, amely azt jelképezi, amikor a vasárnapi törvény tényleges kikényszerítése megkezdődik az utolsó napok üldözésével. Nem foglalkoznak azzal a különbségtétellel sem, amelyet két tanú alapján állapítottak meg, nevezetesen hogy két különálló vasárnapi törvénynek kell lennie, amelyek betöltik a prófécia az utolsó napokban. Ezzel azt állítják, hogy a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény az Egyesült Államokban az a figyelmeztetés, amelyet a pusztító utálatosság képvisel, amelyről Dániel próféta szólt, és az is, de nem úgy, ahogyan ők meghatározzák.

A vasárnaptörvény az Egyesült Államokban figyelmeztetés Isten azon másik nyája számára, amely még Babilonban van, hogy meneküljön ki annak közösségéből. Ennélfogva figyelmeztetés az eljövendő, minden nemzetre rákényszerített vasárnaptörvényre is.

„A külföldi nemzetek az Egyesült Államok példáját fogják követni. Bár ő jár az élen, ugyanaz a válság fog rászakadni a mi népünkre a világ minden részén.” Testimonies, 6. kötet, 395.

Állításuk szerint az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvény azonosítja az Egyesült Államokat mint azt a jelképet, amely megalapozza a prófétai látomást; Krisztus menekülésre intő figyelmeztetésének összefüggésében azonban ez a vasárnaptörvény a tizenegyedik óra munkásai számára adott világszéles figyelmeztetést jelenti, hogy meneküljenek Babilonból.

Amikor White testvér a menekülésre intő figyelmeztetést megfogalmazza, a vasárnaptörvény kérdésére utal, amely az egész világot elárasztja. Ez a mozgalom az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvénnyel veszi kezdetét. Azonosítja, hogy az Egyesült Államokban hozott vasárnaptörvény az elkövetkező üldözésre figyelmeztető jel.

„Az Isten törvényének megsértésével a pápaság intézményét kikényszerítő rendelet által nemzetünk teljesen elszakad az igazságosságtól. Amikor a protestantizmus a szakadékon átnyújtja kezét, hogy megragadja a római hatalom kezét; amikor a mélység fölé nyúl, hogy kezét fogjon a spiritizmussal; amikor e hármasság befolyása alatt országunk megtagadja Alkotmányának minden elvét mint protestáns és köztársasági kormányzat, és gondoskodni fog a pápai hamisságok és tévelygések terjesztéséről: akkor tudhatjuk meg, hogy elérkezett Sátán csodálatos működésének ideje, és hogy a vég közel van.

„Amint a római seregek közeledése jel volt a tanítványok számára Jeruzsálem közelgő pusztulására, úgy lehet ez a hitehagyás is jel a számunkra arra, hogy Isten hosszútűrésének határa elérkezett, hogy nemzetünk bűnének mértéke betelt, és hogy az irgalom angyala készül elrepülni, hogy soha többé vissza ne térjen. Isten népe akkor belemerül majd azokba a nyomorúság és szorongatás közepette lejátszódó jelenetekbe, amelyeket a próféták Jákób nyomorúságának idejeként írtak le. A hűséges, üldözött hívők kiáltásai felszállnak a mennybe. És miként Ábel vére a földről kiáltott, úgy kiáltanak hangok Istenhez a vértanúk sírjaiból is, a tenger sírkamráiból, a hegyek barlangjaiból, a kolostorok kriptáiból: »Meddig nem ítélsz még, Uram, szent és igaz, és nem állsz bosszút a mi vérünkért azokon, akik a földön laknak?«”
Testimonies, 5. kötet, 451.

White testvérnő az Egyesült Államokban meghozandó vasárnaptörvényre mutat rá, és azt olyan „jel”-ként azonosítja, amely azt tanúsítja, hogy az Egyesült Államok számára a kegyelmi idő véget ért. Ám Isten népének a világ többi nemzeteiben is ugyanazzal a próbával kell szembesülnie. Van egy időszak az Egyesült Államokban hozott vasárnaptörvénytől addig, amíg Mihály felkel, és az emberi kegyelmi idő lezárul. Amikor pedig lezárul, „az irgalom angyala elrepül.”